

Robert Pobi

Doodshoofd

Karakter Uitgevers B.V.

Oorspronkelijke titel: *Bloodman*

© 2011 by Robert Pobi

First published by Thomas en Mercer

Dutch translation rights arranged with Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved

Vertaling: Martin Jansen in de Wal

© 2013 Karakter Uitgevers B.V., Uithoorn

Opmaak binnenwerk: The DocWorkers, Almere

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

ISBN 978 90 452 0200 6

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn vader en moeder,
die me hebben geleerd tot het uiterste te gaan.*

Men hoeft geen kamer te zijn om behekst te zijn;
Ook geen huis;
De geest heeft gangen die verder gaan
Dan tastbare plekken.

- Emily Dickinson, *Vers 670*

Maar richt uw blik omlaag;
En zie de rivier van kokend bloed;
Met de lijken van hen die anderen
met geweld hebben omgebracht.

- Dante Alighieri, *De Goddelijke Komedie, Inferno, Canto XII*

1

Dag vier Montauk, Long Island

Zestig meter onder het golvende, metalig glanzende oppervlak van de Atlantische Oceaan liep een handvol geesten over de bodem, met korte, aritmische bewegingen, af en toe opverend als in een onderwaterballet. Ze werden voortgestuwd door de storm boven het wateroppervlak en na alle kilometers die ze over de met rotsen bezaaide bodem hadden afgelegd, waren ze nog steeds samen. Straks zou de bodem verder dalen, zou die onder hen wegzakken en zouden de geesten in het diepe duister tuimelen. Daar zouden ze worden meegenomen door de Golfstroom, naar het Eastern Seaboard, langs Massachusetts, en uiteindelijk naar de Noord-Atlantische Oceaan. Misschien zouden ze onderweg worden ver-slonden door de wezens die daar leefden – of misschien zouden ze gewoon vergaan en worden vergeten – maar één ding was zeker: ze zouden nooit meer zonlicht of warmte op hun huid voelen.

De geluiden van de wereld boven zee, die het zwaar te verduren had, drongen in echo's tot hen door, en ze werden omringd door massa's wrakgoed. Een leger van tuinmeubilair, dakpannen, platen board, autobanden, een oude barbiepop, golftassen, een gedeukte koelkast, olieverschilderijen, een aftandse Dodge Charger... dreef met hen mee naar zee. De Charger bewoog het langzaamst; hij tuimelde om en om, was een van de portieren kwijt, maar de koplampen gloeiden nog na als de ogen van een stervende robot. Barbie bewoog het snelst, geholpen door haar plastic borstjes en rechtop dankzij de luchtbel in het lege hoofd.

De geesten kregen geen speciale behandeling en werden niet ontzien door de storm; ze botsten tegen het wrakgoed, werden tegen de rotsen gesmeten, bedekt met zeewier en plastic boodschappentassen, net als de rest van het wrakgoed, en liepen talloze schaaf- en snijwonden op.

Maar in tegenstelling tot al het andere wat boven de zeebodem dreef, waren zij niet het bijproduct van de orkaan; zij waren het slachtoffer van iets wat veel kwaadaardiger en minder voorspelbaar was dan het weer.

Dag één
Montauk, Long Island

Jake Cole stond voor de deur en keek naar de versleten mat, die hij het laatst had gezien toen hij meer dan een kwarteeuw geleden het huis uit was gelopen. De aanblik bracht een lichte tinteling in hem teweeg, een opleving van oude emoties, maar hij wist ook, heel goed zelfs, dat hij niet langer bang was. Of boos. Of een van al die andere dingen die hem uiteindelijk de moed hadden gegeven om weg te gaan. Maar het gevoel was er, ook al was het abstract.

De mat was verschoten, tot op de draad versleten en begon aan drie kanten te verpulveren. Ieder normaal mens zou hem allang hebben weggegooid. Maar niet zijn ouweheer. Die had nooit aandacht geschonken aan dingen als deurmatten. Of aan goede manieren. Of aan zijn zoon. Nee, het enige waarin Jacob Coleridge ooit geïnteresseerd was geweest, was kleur. De mat was paars, maar zijn vader zou hebben gezegd dat die Pantone 269 was. De bloemen erop waren ooit wit geweest... nee, jongen, blauwwit. Zijn moeder had hem gekocht in een cadeaushop in Montauk, kort voordat ze stierf en voordat de drankzucht van zijn vader compleet uit de hand was gelopen, voordat die zich als een giftige spin in zijn schedel had genesteld en alle vriendelijkheid die daar nog huisde in licht ontvlambare valsheid had veranderd.

Gelul, dacht Jake. Dat ding is paars met wit, en hij veegde zijn voeten erop. Hij haalde het grote hangslot van de grendel, duwde de deur open – met de vingers gespreid en de vingertoppen op het donkere teakhout – en ging naar binnen.

Nu zijn vader er niet was, had hij het gevoel dat hij zich op verboden terrein bevond, want Jacob Coleridge senior was niet alleen erg op zijn privacy gesteld geweest, maar hij was ook een controlfreak die zijn weerga niet kende. Maar Jake was geen indringer; er werd van hem verlangd – ze hadden het hem in de maag gesplitst, om precies te zijn – dat hij de beslissingen nam voor iemand die ze niet langer zelf kon nemen.

Volgens de arts die Jake in het ziekenhuis had gesproken had zijn vader, die aan een ernstige vorm van alzheimer leed, zich in een vlaag van algehele verwarring in brand gestoken en had het bar weinig gescheeld of hij had daarbij het leven gelaten. En dat had het definitieve einde betekend van de befaamde kluizenaar en workaholic. Zijn vader zou nooit meer schilderen. Wat zijn zoon betrof hadden ze hem net zo goed achter het ziekenhuis de kop van zijn romp kunnen schieten en hem in een container kunnen gooien, want zonder zijn schilderkunst bestond Jacob Coleridge niet.

De spieren van Jakes hand en vingers wisten precies waar ze moesten zoeken toen hij in het halfduister om de deur reikte en de drie zware bakelieten schakelaars omzette. *Klik, klik, klik*. De drie plexiglazen Verner Panton-bollen die de hal verlichtten kwamen kort knetterend tot leven. Jake bleef een minuut in de deuropening staan, met de grote aluminium koffer in zijn hand, en liet zijn blik door de ruimte gaan. Die was in achtentwintig jaar tijd niet veranderd, en niet zoals in het jargon van een makelaar, die zou zeggen dat een update geen overbodige luxe zou zijn... nee, de tijd had hier zichtbaar stilgestaan. Het was alsof je een boek van Dickens binnenstapte.

Jake liep langs het Nakashima-dressoir in de hal – een groot, kaal gevaarte van walnotenhouw – en gooide zijn sleutels op het stoffige blad, naast de bol van staaldraad, die daar al stond zolang hij het zich kon herinneren. Stof en spinrag hadden het glimmende staal van een grijze huid voorzien en toen Jake zijn sleutels ernaast liet vallen, bewoog die huid, bijna alsof hij terugdeinsde, een zinsbegoocheling in het licht van de late middag. Hij ging het inwendige van het huis binnen.

Het huis was een van de eerste geheel glazen casco's in de wijde omgeving geweest. Een toonbeeld van moderne architectuur, met een achteroverhellend dak, dakbalken van sequoia en een keuken die rechtstreeks uit een Scandinavisch ontwerplaboratorium afkomstig was. Zijn vaders bibliotheek van naslagwerken bedekte de wanden aan weerszijden van de leistenen open haard. De salontafel, gemaakt van een surfplank, ging grotendeels schuil onder een verzameling stoffige koffiemokken, lege whiskyflessen en ongelezen, opgerolde nummers van *The New York Times* met een elastiek eromheen. Een grote porseleinen asbak, tot aan de rand gevuld met sigarettenpeuken en met de afgebroken hap die er weer snel in was gelijmd, stond op de vloer. De banken stonden waar ze altijd hadden gestaan, het leer zacht glanzend in het licht, en

een scheur in een van de armleuningen haastig – en waarschijnlijk in een dronken bui – gerepareerd met duct tape. De Steinway-vleugel van zijn moeder, niet meer bespeeld sinds de zomer van 1978, stond in de hoek, en een van Warhols *Shot Orange Marilyn*s, een cadeautje dat Andy – met die bijna één meter negentig lange blondine die hem altijd op reizen vergezelde – tijdens een weekend was komen brengen, erbovenop, schuin tegen de muur.

Jake liep door het leven van zijn vader en nam de laatste kwarteeuw door. Het was duidelijk dat Jacob al veel langer aan dementie leed; zoiets gebeurde niet van de ene dag op de andere. Daar was tijd voor nodig. Jaren tijd. En de slotscène was er een geweest om in te lijsten: een menselijke fakkel die dwars door de woonkamer rende, zich door een van de ramen van veiligheidsglas wierp en eindigde met een duik in het zwembad. Niet minder dan dat. Alles uit de kast. *Houston, we have no problems.*

De dagelijkse rommel, die normaliter boven op de meer geordende zaken lag, had zich een weg omlaag gegraven, tot in het geraamte van het huis, zodat wanorde nu de regel was. Net als op een vuilnisbelt was het entropie die de orde bepaalde. De flessen, altijd een must in elke ruimte waarin de grote Jacob Coleridge zich bevond, waren achteloos opzij gegooid. Jake bukte zich en raapte er een op. Zijn ouweheer was van Laphroaig overgestapt op Royal Lochnagar... dus hij was in zijn latere jaren in elk geval niet gierig geworden.

Een aparte rol vervulden de messen, de gele afbreekmessen die hij overal zag liggen, altijd binnen handbereik. Jake pakte er een op, draaide aan het wiel en zag het lemmet uit de plastic handgreep komen. Het was roestig. Ze waren zeker in de aanbieding geweest, bedacht Jake, en hij legde het mes weer neer.

Een van de twaalf grote ruiten, die van de vloer tot het plafond reikten en uitzicht boden op zee, was vervangen door een plaat weerbestendig board met felgroen geschilderde randen. Dit was de plek waar zijn vader aan zijn duik in het zwembad was begonnen, met brandende kleren en vingers die smolten als kaarsen. Het zwembad bevond zich in het midden van het verweerde betonnen terras, nu een groene rechthoek door de algen en het kroos, met een bodem die zijn vader en Pablo Picasso in 1967, tijdens een weekend vol drank, hadden beschilderd.

Tegen de rug van de bank stond een portret van Chuck Close waar iemand de ogen uit had gesneden – ongetwijfeld met een van de af-

breekmessen – de geheime graffiti van ene Jacob Gansevoort Coleridge senior. Waarom had die ouwe dat gedaan?

Jake bleef staan bij een vel papier dat op een van de nog hele ruiten aan de voorkant was geplakt. Het was een vel uit een schetsboek, waarop zijn vader met grote blokletters iets had geschreven. JE HEET JACOB COLEDRIDGE. BLIJF SCHILDEREN, stond er.

Jake verroerde zich niet, liet zijn blik over het ruwe oppervlak van het schetspapier gaan en vroeg zich af of hij er wel aan toe was om hier te zijn. Het antwoord liet niet lang op zich wachten. Nee, niet echt. Maar dit was niet iets waar je voor koos, dit was iets wat je deed. Dat was het verschil. Hij liep naar de keuken.

Hij keek in de koelkast. Drie blikjes light bier, biefstukken, al geruime tijd niet meer geschikt voor consumptie, door mens of dier, een tiental plastic soepkommen, voor de helft gevuld met een gekleurde substantie die hard op weg was in petroleum te veranderen, een enkele verschrompelde citroen die Jake deed denken aan een vrouwenborst uit de oertijd, een schoen, een ring met een paar sleutels, een uitgedroogde graspol, een paar paperbacks en twee afbreekmessen, een in de groentela en een in het botervakje. Jake deed de koelkast dicht en begon aan de rest van de keuken.

Vuile vaat was er nauwelijks, wel een donzige laag van kruimels en stofvlokken, en vingerafdrukken in allerlei kleuren, zo te zien daterend uit de tijd voor internet.

Hij trok hier en daar een la open en vond er kleinere doeken, op elkaar gestapeld als tijdschriften, naargeestige, onregelmatige vormen in zwart en grijs, die grijzend naar hem opkeken, hem uitdaagden naar ze te blijven kijken.

Zijn vaders werk was altijd donker geweest, zowel in compositie als in thema, wat hem al gauw had onderscheiden van de bloemenkinderen van zijn generatie, die werkten in mooie kleuren en een blijmoedige penseelvoering. Maar deze schilderijtjes waren levenloze grijze en zwarte vlekken waar grillige rode striemen doorheen liepen, als aderen onder de huid. Klassiek kon je ze niet noemen. Modern ook niet. Nu hij erover nadacht, kon je ze niet eens werk van een normaal mens noemen. Maar wat kon je anders verwachten van iemand die graspollen in de koelkast bewaarde en die zichzelf op een donderdagavond in de fik had gestoken?

Hij keek om zich heen en vroeg zich af wat er was gebeurd met de man die hij alleen had gelaten. De briljante Jacob Coleridge was verwor-

den tot iemand die briefjes voor zichzelf schreef en die ziellose, waanzinnige gedochten schilderde. Van alle dingen die hij ooit van zijn vader had verwacht, was iets zonder betekenis wel het allerlaatste. Jake legde de schilderijtjes terug in de la en duwde die dicht met zijn knie.

Het was verbazingwekkend hoe dingen naar de kloten konden gaan. Dit huis had onderdak geboden aan drieëndertig jaar ellende. Het hele huis stonk ernaar. Misschien kon hij maar beter een van die opgerolde kranten aansteken, in de woonkamer neergooien, de deur achter zich dichttrekken en het vuur de rest laten doen. Deze hele tent van de aardbodem laten verdwijnen. Misschien was dat wat zijn ouweheer zelf had geprobeerd. Misschien had hij uiteindelijk genoeg gekregen van zijn eigen gezelschap.

‘Hou op,’ zei hij hardop, en door de klank van zijn eigen stem beseftte hij dat hij precies aan het doen was wat hij had beloofd níét te doen: medelijden met zichzelf hebben. Hij liep de keuken uit, over de houten vloer die werd bedekt door een merkwaardig mozaïek van tientallen Perzische tapijten en kleedjes, als buitenlandse postzegels op een pakketje die half over elkaar waren geplakt.

Hij liep naar de glazen schuifdeuren aan de zeekant, bleef daar staan, met zijn handen in zijn zakken en in gedachten wensend dat hij ergens anders was. Het maakte niet uit waar, alles beter dan hier, in dit huis waarvan hij had gezworen er nooit meer een voet over de drempel te zetten. Hij keek naar de golven en reguleerde zijn ademhaling. Stak zijn hand in zijn zak, haalde er een pakje Marlboro uit en stak er een op met de verzilverde Zippo die hij van Kay had gekregen.

Hij zoog de rook in zijn longen en staaarde naar de zee achter het strand. Door de aanblik herinnerde hij zich dat er een orkaan onderweg was. Weer vanaf de Kaapverdische Eilanden. De stad bereidde zich er al op voor, had hij gezien toen hij naar het huis reed: ramen met de luiken ervoor, auto’s die werden ingeladen, flessen water en batterijen die per krat en per pak werden gekocht. Het grijnzende oranje gezicht van de nieuwslezeres van CNN op de tv – zonder geluid – in het ziekenhuis had een net zichtbaar vals trekje gehad toen ze op de satellietbeelden van het reusachtige draaiende oog van het monster boven de oceaan wees. Het was een flinke, die over ongeveer vijftig uur de kust van New England zou bereiken. Genoeg tijd voor hem om de puntjes op de i te zetten op alle papieren die het ziekenhuis nodig had, welke dat ook waren, en te maken dat hij hier als de sodemieter wegkwam. Hij tuurde naar de

horizon, probeerde verder te kijken dan de heldere, zonnige hemel, in een poging de naderende storm te zien, maar het enige wat hij zag was het statische blauw dat hem aan aquarellen van Winslow Homer deed denken. Maar er was narigheid onderweg. Alsof teruggaan naar huis niet erg genoeg was. Hij had weer eens geluk, blijkbaar.

Jake rookte de sigaret op, liet hem op de vloer vallen, trapte hem met de hak van zijn laars in het tapijt en verplaatste zijn aandacht van het fotorealistische schilderij van de Atlantische Oceaan naar het bekraste negatief van het huis. Hij haalde zijn iPhone uit zijn zak, toetste zonder echt te kijken het nummer in en liet zich in een wolk van opwervend stof op de leren bank vallen.

Drie... vier... vijf keer ging het toestel aan de andere kant over. Hij keek op zijn horloge. Jeremy zou bij de oppas zijn en Kay aan het repe-teren, met haar telefoon uitgezet en...

‘Kay River,’ zei ze, en hij hoorde ijle orkestmuziek op de achtergrond.

‘Hé, schat, met mij. Ik wilde alleen weten of alles oké is met jou en Jeremy.’

‘Ja, met ons gaat alles goed. Maak je geen zorgen. Hoe is het met je vader?’

Jake dacht aan de verdoofde man die hij een uur daarvoor in het ziekenhuis had gezien. Aan de witte klontjes opgedroogd traanvocht in zijn ooghoeken. Aan de moeizame ademhaling. Aan zijn handen, verbrand en verbonden. ‘Hij is ouder geworden, zou je kunnen zeggen.’ Hij staarde naar de golven die achter het zwembad het strand op rolden en bedacht dat de muziek die hij hoorde er mooi bij paste. ‘Campioni?’ vroeg hij, in een poging het muziekstuk te plaatsen.

Kay lachte. ‘Bijna. Luchesi.’

‘Sorry. Ik gokte maar wat.’

‘Ik ben niet om je muzikale gehoor met je getrouwd.’

‘Dat weet ik.’ Een beeld van Kay, met haar sproetjes en haar glimlach, bloeide als een mentaal hologram op in zijn hoofd.

‘Ben je in het ziekenhuis?’

‘Nee. Ik was daar een uur geleden klaar en ben nu in het huis van mijn vader. Het is een ravage. Ik weet niet of ik hier wel kan blijven.’ Hij liet zijn blik langzaam door de kamer gaan en nam de details in zich op. Met alle rommel en kunstwerken zag die eruit als een leeggeroofde graftombe in de Vallei der Koningen, maar dan zonder sarcofaag. ‘En of ik dat wel wil.’

‘Je kunt het. En je zou het moeten doen. Dit is waar je behoefte aan hebt, ook al weet je dat zelf niet, wijsneus.’

Waarom lukte het haar altijd hem een beter gevoel over de demonen van vroeger te geven? Het enige wat hij zei was: ‘Oké.’

‘Hoor eens, ik heb morgen maar één repetitie en ben vroeg klaar. Jeremy en ik kunnen met de bus naar je toe komen. Ik kan een paar dagen vrij nemen. Je hoeft dit niet in je eentje te doen.’

Zijn blik ging van het bewegende strandtafereel achter het raam naar de grote porseleinen asbak met het afgebroken stuk dat er weer in was gelijmd. Hoelang was het geleden dat dat was gebeurd? Nu eenendertig jaar. Onbewust ging zijn hand naar zijn nek, naar de basis van zijn schedel, het reepje littekenweefsel dat hij nog steeds voelde als hij te lang in fel licht keek of vastzat in het verkeer.

‘Jake? Ben je er nog? Jake? Is alles in orde...’

Hij kneep in de brug van zijn neus. ‘Ik geloof dat ik vermoeider ben dan ik dacht. Ik ga een dutje doen. En daarna misschien iets te eten halen.’

‘Klinkt goed. Zorg dat je genoeg proteïnen binnenkrijgt. Sardines met roomkaas op volkorenbrood, oké?’

Hij glimlachte, wat een welkome afwisseling was na de grimas die hij om zijn mond had gevoeld vanaf het moment dat het ziekenhuis had gebeld. ‘Dank je, schat. Ik mis je nu al.’

‘Ik jou ook. Bel me als je je eenzaam voelt, ook al is het twee uur ‘s nachts. Deal?’

‘Deal. Dag, schat.’

Hij legde de telefoon tussen de rommel op de salontafel. Er dwarrelde stof op en Jake bedacht dat als Dickens’ Miss Havisham een drankorgel was geweest, ze het waarschijnlijk uitstekend met zijn ouweheer had kunnen vinden. Tenminste, als ze het geen probleem had gevonden om zich onder het bed te verstoppen en de deur op slot te draaien als haar man weer eens zijn uur van de wolf beleefde.

Hij liep de wenteltrap op en toen hij hoger boven de vloer kwam, zag hij dat er op elk horizontaal oppervlak van de woonkamer rommel lag of stond, van lege soepblikjes en ongelezen nummers van *Awake!* tot en met een blote barbiepop en een oud oliefilter. Boven aan de trap bleef hij staan en keek naar het interieur van het huis, dat zoveel groter had geleken toen hij er voor het laatst was geweest.

Het licht dat vanaf de oceaan door de enorme rechthoeken van glas naar binnen viel, spoelde veel zonden weg en overstraalde het stof en de

rommel met een brede baan blauwwit, zo fel dat hij zijn ogen tot spleetjes moest knijpen. De Perzische tapijten en kleedjes, naast en half over elkaar en allemaal anders van kleur, lagen ook vol neergegooide rommel, net als de rest van het huis. Jake zag de geschroeiide voetstappen die zijn vader had achtergelaten in zijn alzheimerdans, als in een spelletje Twister voor pyromanen, bij het dichtgetimmerde raam aan de voorkant. Onbewust volgde Jake de voetstappen terug, tot links van de open haard, een wilde samba bij de vleugel, goed voor vier afdrukken, een korte draai gevolgd door een foxtrot van vijf passen recht vooruit, zwenkend naar links en zich opmakend voor de grote finale, waarin hij zich dwars door de ruit had geworpen en over het terras naar het zwembad was gerend, om daar als een zieke vis in de modder te liggen spartelen. Met al die drank in zijn lijf was het een wonder dat hij niet spontaan was gedetoneerd en het huis in een reusachtige paddenstoel van rook had doen opgaan.

Buiten, achter al dat glas en die ene plaat board in het midden, aan de rand van het perceel, zag hij zijn vaders atelier, dat uitkeek op het strand. Het was donker achter de ramen, de dakpannen waren voor de helft verdwenen en de resterende lagen er schots en scheef op – weer zo'n detail dat bijdroeg aan het gestileerde mentale beeld dat Jake zich aan het vormen was.

Even overwoog hij de rest van het huis te bekijken, maar hij kwam tot de conclusie dat het hem niet echt interesseerde. Het vuil en de afbreekmessen waren genoeg geweest. In elk geval voorlopig. Hij kloste de trap weer af, waarbij de voetstappen van zijn zware laarzen door het huis galmden, en merkte dat hij nog vermoediger was dan hij Kay had verteld. Hij tilde een stapeltje kleine doeken van de bank en zette ze tegen de salontafel aan. Ook deze zagen er duister en bloederig uit, net als die in de keukenla: grauw en verontrustend.

Jake haalde zijn grote roestvrijstalen Smith & Wesson M500 uit de holster en legde die onder het kussen bij de armleuning van de bank. Daarna trok hij zijn laarzen uit, zwaaide zijn benen op de bank en sliep al – met de revolver achter zijn hoofd – voordat zijn lichaam het leer van de kussens had verwarmd.

Het schrille gepiep van zijn telefoon wekte hem uit zijn slaap en hij schoot overeind. 'Jake Cole,' zei hij automatisch. Hij had zijn leren jack nog aan en zijn hoofd voelde alsof het vol warme pap zat. Het was donker buiten en hij keek op zijn horloge. Dertien minuten over elf.

'Special agent Jake Cole?'

Hij ademde diep in, bevestigde dat en krabde aan het littekenweefsel onder zijn nekhaar.

'U spreekt met sheriff Mike Hauser van de sheriffdienst in Southampton. Ik heb uw nummer van jullie bureau in New York. Sorry dat ik u zo laat bel, maar ik zit met een probleem en om de een of andere reden bevindt u zich er nog geen tien kilometer vandaan.' De toon en de woordkeus vertelden Jake veel over de man aan de andere kant van de lijn. Fit. Een jaar of vijftig. Stekeltjehaar. Sig Sauer P226 als dienstwapen. Speldje met de Amerikaanse vlag op zijn revers. Ex-sportman.

Er viel een stilte, waarin Jake beseftte dat hij nu tegen sheriff Hauser zou moeten zeggen dat het prima was dat hij hem had gebeld. Dat hij natuurlijk bereid was naar hem te luisteren. Dat hij, yes sir, er was om hem te helpen. Hij stak zijn hand onder het kussen en haalde de zware revolver eronder vandaan. Hij controleerde de cilinder – een gewoonte die hij zich lang geleden had aangeleerd – en schoof het wapen in de leren holster aan zijn riem. Het enige wat hij vroeg was: 'Hoe zijn ze vermoord?'

De pauze duurde voort en Jake herkende de geladen stilte van iemand die zichzelf moed inspreekt. Deze stilte vertelde Jake nog meer over de man. Hauser slikte hoorbaar en zei: 'Ze zijn gevild.'

En het stroompje van emotie dat hij een paar uur daarvoor had geweigerd te voelen, posteerde zich voor al het andere, benam hem het zicht op de zee en de maan erboven. Het bevroor in zijn hoofd en joeg zijn bloeddruk op tot een elektromagnetische puls die in één keer al zijn grijze hersencellen aan het werk zette.

Die oude kloteangst had de kop weer opgestoken.